

רני ושמחי

ארגון להפצת ערכי היהדות

גליון חודשי < חודש אייר > כ"ח ניסן תשע"ט

גליון מס' 19

זמני השבת באשתאול - פרשת קדושים

כניסת שבת: 19:03 < יציאת שבת: 19:55

מדל החודש

מדל שור

מזל שור הוא טיפוס חזק גופנית ונפשית, ושקט, העומד תמיד בשתי רגליו על הקרקע ללא דמיונות, מכל הטיפוסים הוא הסבלני ביותר, ובדרך כלל יעבוד וימתין לכל דבר שאותו חפץ להשיגו, הצד החזק שלו הוא התמדתו, הודות לעקשנותו ולהחלטיות שבטבעו.

פגיעות ודברי ביקורת אין בכוחם לרפות את ידיו של בן מזל שור, אחת מתכונותיו העיקריות היא לסלק הצידה את המכשולים הנערמים בדרכו, הוא ההיפך מאדם מתוח, לעתים הוא נראה כאילו אין לו עצבים בכלל, מזוגו שליו ולא קל להרגיזו, אבל אם מצליחים להוציאו מכליו הוא מסוגל להיות אלים ונוגח כמו מזלו "שור".

כל דבר שבן מזל שור עושה הוא מכוון ומבוסס על החלטות שחשב עליהן היטב מראש, הוא יתאפק עד שירגיש שהגיע הזמן לפעול, אך מרגע שהחליט הוא לא יניח לשום דבר לעמוד בדרכו, הם אוהבים נוחות ומסוגלים לעבוד קשה כדי להשיגה, בני מזל זה הם עיוניים ולכן רק לעתים רחוקות הוא מסיק מסקנות בחפזון, ולעולם אינו מעריך אנשים כפי שהם נראים לעין, כשהוא מגבש דעה אפשר לסמוך עליה שתהיה בלתי משוחדת וישרה, מבקש נישואין, ומחפש סגולות פנימיות בבת זוג שלו. הוא זקוק לחיבה ולחמימות ומסוגל לתת לצד השני רגשות אלו, מקבל את חובותיו החוקיות ברצינות רבה. כאשר מוצא את בת הזוג המתאימה לו הרי זו אחת ולתמיד. נוטה לנאמנות ורגשותיו הם עמוקים, אך מתחת למעטה השקט הוא לוחם בקנאות ושתלטן במידה מסויימת. כל האמור שייך גם לבת מזל שור.

מאמר החודש

מתכנן את הטיול החודשי שלו או את הטיול השנתי שלו כדי להשלים את כל מה שהוא לא יצא בזמן חורף, וממילא הרחוב הולך ומתמלא אט אט במראות שחף ופריצות ובאווירה קלקלת של הוללות ושכרות.

לא לחינם פרשת השבוע בה אנו נפגשים בתחילת זמן קיץ היא "פרשת קדושים", הפרשה היא המשך לשתי הפרשיות הקודמות "תזריע - מצורע" אשר עסקו במראות של נגעים, מראות לא טובים אשר אינם רצויים לפני הקב"ה מראות שבאו על האדם בעוון לשון הרע - פרשיות אלו הם כתמרורים לפנינו: זהירות! יש כל מיני מראות שאינם רצויים לפני הקב"ה אשר מסתובבים בזמן זה ברחוב "מראות נגעים" של שחיתות המידות של נקימה של נטירה של פריצות של מילים מגונות - עצור! הנה לפניך "פרשת קדושים" המדריכה אותך היאך להתנהג בזמן מועד זה בזמן מבלבל שכוה, היאך רוצה הבורא יתברך שמו שתראה והיאך תשמור על עצמך בבלתי תיפול באחד המכשולים העומדים לפתחך על כל צעד ושעל, פה המקום לברך את קוראי העלון היקרים שישונו לקיץ בריא רענן ושמח, ושזוכה לצאת מזמן קיץ קדושים לפחות כמו שנכנסנו אליו אם לא יותר, חזקו ואמצו.

זמן חורף הארוך כבר אחרינו הימים הסגריריים והחורפיים אשר סגרו את כולנו בבית והכניסו אותנו לסוג של תרדמת, בעלי המוסר היו קוראים לזמן חורף - "החורף הקדוש" והטעם הוא פשוט מפני שבעונה זו הבריאה נותנת לך את ההרגשה שכדאי לך להישאר בבית מאשר לצאת לבחוף, אם זה מצד העצים שעוברים תהליך של נשירה אם זה מצד הבעלי כנף שמתחרים כל אחד במקומו שלו, אם זה מצד השמש שמתחבאת בין העננים השחורים שממטירים גשמי ברכה ואם זה מצד הקור שחודר לעצמות, כל אחד ואחד בביתו שלו מצטנף הוא במזגן ובמרקים המהבילים כאשר ברקע שומע הוא את קולות הגשם המטפטף לאיטו, וממילא הרחוב נקי הוא ממראות לא טובים של פריצות ושל הוללות, והאוויר גם כן זך וטהור הוא, כך שלקדושה יש יותר מקום לחדור לעולם ולהשפיע שפע של טוב ושפע של רוחניות.

לעומת זה עומדים אנו כעת בפתחו של זמן קיץ, זמן אשר בו הבריאה קוראת לך לצאת ולהינות מעולמו המופלא של הקב"ה, אם זה מהצמחים שמבלבלים במראה מדהים ואם זה הנחלים שזורמים בשאון ובקצב, אם זה השמש שמלטפת מכל עבר ואם זה האוויר הקסום שנושב בנועם, כל אחד ואחד כבר

הידעת! כי עבודה זרה נקראת בעשרה שמות: א. אלילים ב. פסל ג. מסכה ד. מצבה ה. עצבים ו. תרפים ז. גלולים ח. שקוצים ט. חמנים י. אשרות.

הידעת! כי מה שנאמר "לא תקלל חרש" אין הכוונה דוקא חרש, אלא הפסוק בא לומר שאפילו חרש שאינו שומע אסור לקללו, וכן מה שנאמר "ולפני עור לא תתן מכשול" אין הכוונה דוקא עיוור, אלא כל אדם שאינו מבין בעניין מסוים וכלפי ענין זה הוא נחשב כעיוור שאינו יודע כלום בין ימינו לשמאלו, אסור להכשילו בעצה שאינה הוגנת.

הידעת! כי כל איסור נקימה ונטירה האמור בפרשה הוא דוקא כלפי יהודי, אך כלפי גוי מותר לנטור לו איבה ולנקום ממנו, ולכן נאמר בפסוק "לא תקום ולא תטור את בני עמך".

הידעת! כי איסור כלאים נוהג בשלושה דברים: א. כלאי בהמה - שלא להרביע שני מינים זה בזה. ב. כלאי זרעים - שלא לזרוע יחד שני מיני זרעים. ג. כלאי בגדים - שלא לתפור יחד צמר ופשתן וללבושם.

הידעת! כי לא כל כלאי בגדים אסרה תורה אלא רק כלאים שאדם לובש אותם ולכן מותר לעשות אוהל מכלאים כדי לישב תחתיו, וכן אוכף של חמור מותר לעשותו מכלאים וכן כריות שיושבים עליהם בבית הכנסת אם הם קשים מותר לעשותם מכלאים, וכן תכריכי המת מותר לעשותם מכלאים.

הידעת! כי דין ערלה אינה מצוה התלויה בארץ, ונוהגת גם בחוצה לארץ, וכן אינה נוהגת רק באילנות של יהודי אלא גם באילנות של גויים, אולם ישנו הבדל בין ארץ ישראל לחו"ל לגבי פרי שיש עליו ספק אם כבר עברו עליו שלש שנים או לא, שבארץ ישראל אסור לאוכלו ובחו"ל מותר לאוכלו.

הידעת! כי דין ערלה נוהג גם כן במי שנטוע עץ לצורך מצוה כגון דקל בשביל לולב או עץ אתרוגים, לעומת זאת הנוטע עץ לצורך רפואה מותר לו ליהנות מיד מהפרי ואין דין ערלה נוהג בו.

הידעת! כי החובה לעמוד בפני חכם או זקן זה אפילו כשהם רוכבים על גבי חמור וכדומה, אולם אם רואה אותם בבית המרחץ אינו צריך לעמוד בפניהם, ודוקא בחדר הפנימי שכולם אינם לבושים שם, אולם בחדר החיצוני צריך לעמוד מפניהם.

הידעת! כי אדם שיושב שבעה ל"ע ונכנס לנחם אותו חכם או זקן, פטור הוא מלעמוד לכבודו אולם מפני ס"ת חייב הוא לעמוד.

הידעת! כי זקן שחייבים לעמוד לכבודו הוא כאשר הזקן עבר את גיל שבעים, אולם גם אם אדם רואה זקן ומסופק הוא האם הזקן כבר הגיע לגיל שבעים או לא חייב הוא לעמוד מפניו כיון שזה ספק של תורה, ובספק של תורה יש להחמיר.

הפטרת השבוע: "מחר חודש" שמואל א פרק ב.

מה בהפטרה?

הקדמה

מיכל בת שאול המלך נישאה לדוד ע"ה, וכאשר ראה אביה הוא שאול המלך ע"ה כי כנראה דוד יירש את המלוכה ממנו מתנכל הוא אליו להורגו בכל מיני דרכים ולא עולה בידו. והנה כאשר בא דוד ע"ה אל גיסו יהונתן ושואל אותו מדוע אביו שאול רוצה להורגו, אומר לו יהונתן לא נראה לי שהוא רוצה להרוג אותך כי בדרך כלל אינו מסתיר ממני דברים, ודבר כזה הוא לא אמר לי, וכאן מתאר הנביא איזה מהלך עשה יהונתן כדי לדעת האם באמת אביו רוצה להרוג את דוד, וליידע את דוד.

המהלך הסודי

מידי ראש חודש היו נקבצים כל בני ביתו של המלך לאכול עמו סעודה חגיגית, כאשר דוד גם היה אמור להיות שם בתור חתן המלך, אולם אומר לו יהונתן לדוד אל תשתתף בסעודה אלא תלך לעמק ותסתתר שם ג' ימים ביום כ"ט לחודש וביום ראשון של ר"ח וביום שני של ר"ח, ובכל יום תעמיק יותר להסתתר כי הסכנה גוברת עד אשר תגיע לאבן שהיא מיועדת לסימון דרכים ותשב עליה, ואני אבוא לשם ביום השלישי ויירה שלשה

חיצים למטרה מסויימת, ולאחמ"כ אשלח את הנער אשר איתי למצוא אותם, ואם תשמע שאני אומר לו "הנה החיצים ממך והנה" אז תדע ששלום לך ואין כל רצון מצד אבי להרוג אותך ותצא ממקום מהמחבוא ותביא לי את החיצים, ואם תשמע אותי אומר לנער "הנה החיצים ממך והלאה" תדע שבאמת אבי מתנכל לך להורגך ותמשיך לנסו ולברוח.

מה קרה בסעודה

בזמנם היו יושבים מסובין, ואין זה דרך ארץ שהבן מיסב מול אביו לכן היה צריך דוד להסב ע"י שאול ואחריו היה צריך להסב יהונתן, אולם כיון שדוד לא הגיע - לכך המתין יהונתן שאבנר יסב ע"י שאול והוא יסב אחריו, ואכן שאול שם לב שדוד לא נמצא אך לא דיבר על כך ולא שאל כלום כיון שאמר בטח קרה לו איזה אונס שבגללו לא הצליח לבוא, אולם ביום השני שלא הגיע דוד כבר שאל שאול את יהונתן בנו מדוע לא הגיע דוד, וענה לו שאול שאכן דוד ביקש ממנו רשות שלא לבוא לסעודה כיון שיש לו איזה זבח עם כל משפחתו יחד ועוד שאחיו הגדול אהליאב ביקש ממנו להגיע, והוא נתן לו אישור שלא לבוא לסעודת ראש חודש.

תגובת שאול

מיד כאשר שמע זאת שאול חרה אפו בבנו, ואמר לו 'ידעתי כי רוצה אתה שדוד ימלוך אחרי ולכן בחרת להצילו מידי, ותדע שכל עוד דוד חי לא תתקיים אתה והמלכות שלך ועתה תלך ותביא את דוד אלי כי בן מוות הוא, מיד שאל יהונתן את אביו מדוע יומת דוד מה עשה, ובאותו רגע הטיל שאול את החנית על בנו יהונתן להכותו, ומיד הבין יהונתן שבאמת כלתה הרעה מאת אביו שאול להרוג את דוד, וקם בחרי אף מהשולחן ולא אכל עם אביו את סעודת ראש חודש ביום השני.

פרידת יהונתן משאול

ואכן מיד ניגש יהונתן לבצע את המהלך הסודי יחד עם נערו שלא ידע מזה כלום, ירד הוא לעמק וירה ג' חיצים ואמר לנערו "הנה החיצים ממך והלאה", הלך הנער והביא את החיצים אז הביא לו יהונתן גם את שאר כלי תשמישו ואמר לו לקחת אותם לעיר, כאשר הלך הנער יצא דוד מהמחבוא וכרע ברך והשתחוה ג' פעמים עד שבה לפני יהונתן, נשקו האחד את רעהו ובכו עד שדוד הרבה לבכות, ובבוא עת הפרידה אמר יהונתן לדוד "לך לשלום אשר נשבענו שנינו אנחנו בשם ה' לאמר ה' יהיה ביני ובינך ובין זרעי ובין זרעך עד עולם".

"אם זקוק אתה להגיע לטובותיו של רבי אברהם הפקיד", שמע שמעון מכל המי ומי "הרי שבר מול אתה: איזה מאור פנים נסוך תמיד על דיוקנו, תמיד מקבל הוא את כל הפונים בסבר פנים יפות, בענוות חן, קבלת שרות ממנו הינה תענוג של ממש", מתוך תחושות ציפיה אלו הגיע שמעון אל מפתן המשרד בו משמש רבי אברהם כפקיד נחמד, מיד ברגע הראשון חש שמעון כיצד קצרת ציפיות מתהפכת על פיה, איזה מתח שורר בחדר, איזה רוגז, כאילו קמו הלקוחות ובגדו כאן בפקיד, או גולו ממנו את הכוס קפה שלפניו, לרגע חשב שמעון כי טעה בכתובת: היכן המאור פנים ? על איזו נחמדות דברו איתו ? הכל נעשה כאן במהירות, בלחץ, באפס הסברים, בדוחק ובקוצר רוח.

הפגישה במשרד

הוא חותם על המסמכים ורבי אברהם דוחק בו: "נו, נו סיים כבר, תור ארוך בחוץ לא ניתן עתה להאריך" אינו מנדב מילה אחת טובה, לא 'שלום' לא 'בבקשה' וגם לא 'חודש טוב' לכבוד ראש חודש אלול שחל באותו יום, כלום, אין ברבי

המעמד ? רציתי להיות בו מדוע לא הגעתי אליו... 'אה, כן' נזכר שמעון 'לא הייתי בכניסו הזה בשעה ההיא הייתי בסידורים דחופים באישורים וחתים במשרדו של רבי אברהם, "מעניין שפני הרבי כה רציניים העיר מישהו", "כאלו אפופים הם דוק של צער ותוגה", איך רואה כל שמחה על פניו, גם בשעת המעמד שמתי לב שאינו מעלה חיוך על פניו כלל, על אף השמחה, ואף לא נשא דברים באותה הזדמנות של כנוס חגיגי...".

"נו" השיב אחד מאחרי גבו של שמעון המאזין "האינך זוכר ? הרי באותו יום ממש לפני החגיגה נודע לרבי על זוגתו של רבי אברהם הפקיד שנחלתה ונפלה למשכב, התוצאות התקבלו בדיוק באותו יום, והרבי - אשר רבי אברהם היינו אחד מחסידיו - לא מצא מנוחה עקב כך, מאז ועד שנסתלקה לאחר שנה ומחצה נשא הרבי את העול הזה על כתפיו".

היו דן... לנף זכות

איש לא הבין את פשר האנחה שנעקרה פתאום משמעון, התמונה נשמטה מידי והוא החוויר כולו, מאז מאמר רבותינו "לדון לכף זכות" קיבל אצלו משמעות אחרת והבין הוא שזו חובת השעה בכל מצב, אין התנהגות שלילית של אדם שאין בה את האפשרות לדון את בעליה לכף זכות, גם כאשר מאת האחוזים מצביעים על ההיפך - על היהודי להיאחז באותו חוט תקווה בודד ולדון לכף זכות, והמקרה הנוכחי הוא ההוכחה לכך.

אברהם מאומה זולת רצון לסיים במהירות, מעיר הוא על צורת החתימה האיטית, אינו עונה על שאלות, ומה שכבר עונה זה רק בחצי פה, קשה היה לשמעון להיזכר מתי בפעם האחרונה נתקל בפקיד כה קשוח ובלתי נעים, כל אימת שזוכר באותה השהייה במשרדו של רבי אברהם - שבה אליו הרגשת האי נעימות שאפפה את סביבתו של רבי אברהם, הוא קיווה והשתדל שלא להיפגש עמו שנית, יש אנשים שמספיק לך פעם אחת להיפגש בהם כדי לתהות על קנקנם, גם אחרי שנה ומחצה. בהזדמנות מצערת של זוגתו של רבי אברהם, העלו הכל מחדש את טוב לבו של בעלה, את יושרו ואת אורך רוחו של הפקיד הדתי - ידע שמעון בבהירות כי הכל הבל ורעות רוח, לא היו דברים מעולם, אין בסיס לכל התשבחות הללו, ומעניין על איזה רקע הם באים, על בשרו חוו לא כן ובעיניו ראה.

חנוכת הבית

תקופה ארוכה עברה, זה עתה סיים שמעון את הסעודה שלישית, בנו הילד מגיע אליו ובידו תמונת רבנים שקיבל זה עתה בחברת תהילים, שמעון אוהב תמונות, גם אלה שסביבותיו הביטו יחד בתמונה בה נראה האדמו"ר שליט"א במסיבת "חנוכת הבית" של אחד המוסדות, כרות הבד החגיגית נראית היטב בתמונה "זה היום עשה ה'... חנוכת הבית... ראש חודש אלול". ראש חודש אלול... ראש חודש אלול... מדוע איני זוכר את

חשיב בהלכה

מרן הגאון הרב יצחק דצאבי שליט"א
פוסק עדת תימן

מח"ס בארות יצחק, שו"ת עולת יצחק, שו"ע המקוצר, ועוד.

אדם שאין לו מנהג ידוע מאבותיו, האם יכול להקל להסתפר ולהתגלח בימי ספירת העומר ביום שישי לכבוד שבת?

אם הוא סובל ומצטער בכך. מגילוח הזקן, עדיף להימנע גם בשאר ימות השנה.

האם יש צורך להחמיר לא לקנות מוצרים של חמץ אלא אם כן נטחנו ונאפו אחר הפסח?

אם הם עשו מכירת חמץ כדת וכדין, אין צורך.

האם מותר לקרוא שם לילד ע"ש אדם שנפטר צעיר, ואם אסור מהו גיל צעיר?

לא שאסור, אלא שאין הדבר רצוי, מפני שהורע מזלו. ומי נחשב צעיר, יש כמה וכמה חילוקי דעות, כמובא בס' ויקרא שמו בישראל פרק י"ח דף ר"ט, ומסתבר לענ"ד כהאומרים שזהקודם גיל ששים, ואפילו קודם גיל שבעים כדאי להימנע, ובשעת הצורך יוסיפו לו שם חדש.

האם צריך להחמיר ביציאת שבת כרבינו תם?

אין צורך, וכאשר הוא מנהיגנו מימות עולם כדעת הגאונים.

אדם שטוען ששכח לספור יום אחד וחברו אומר לו שהוא זוכר שבאותו יום ספר עמו, האם יכול להמשיך לספור בברכה?

הרי זה ספק, ובכגון דא קיימא לן בשלחן ערוך סימן תפ"ט סוף סעיף ח' שישפור בשאר הימים בברכה.

האם מותר לשמוע מוזיקה בימי ספירת העומר בימי שישי אחר חצות היום?

אצלינו נוהגים להחמיר להימנע בימי הספירה גם משירה וזמרה (עיין שלחן ערוך המקוצר סי' צ"ב סעיף ז') נמנעים אף אז, חוץ מבשבת עצמה. ונכון הדבר, שהרי האבל על מתו אינוקם אז מאבילותו, אלא זמן מועט לפני כניסת שבת, שיעור כדי הצורך להתכונן לשבת (כיעויין שע"ה סי' קצ"ה סוף סעיף א'). זולת קצת מרבני הספרדים בזמנינו חידשו להקל בזה בספירת העומר מאחרי חצות היום [ויש שצידדו להקל רק למי שאינו יכול להימנע], ויש שהוסיפו גם במוצש"ק עד חצות הלילה, ויש אף בראש חודש, וכן ב"ד אייר שהוא פסח שני (עי' שו"ת ויצבור יוסף [בר שלום] ח"ד סי' ל"ו, ומקור נאמן סי' תפ"ד. ושאר ספרים). וכל זה לא נשמע בקהילותינו, וכן הוא העיקר להחמיר, למען ייטב לנו.

אקטואליה בהלכה

שאלה: אדם שהשכיר את רכבו (על פי חוק) והיתנה עם השוכר שמשכיר לו על דעת שלא יתן לבחורים ונערים לנהוג באוטו והסכים השוכר, והנה כשהחזיר לו השוכר את הרכב, ראו שיש פגם במנוע, ואז שאל המשכיר את השוכר האם נתת לבחורים לנהוג? ענה לו השוכר האמת כן! הייתי עייף בלילה ונתתי לבחור לנהוג ואחר כך רק אני נהגתי באוטו, ואין זה קשור כלל לנוק, שהרי הנוק לא נעשה מחמת נהיגת הבחור, אלא מחמת חוסר טיפול שלך באוטו, ואני נחשב אנוס, עם מי הצדק?

תשובה: כתב מרן השו"ע (חושן משפט סימן רצב סעיף א) אין הנפקד (והוא הדין כל שומר) רשאי לשלוח יד בפיקדון (דהיינו השתמשות שלא ברצון הבעלים), ואם שלח בו יד אפילו אינו מכויין לגזולו אלא להשתמש בו (ולהחזירו אחרי השימוש) קנה אותו בגזילה זו לעניין שיתחייב באונסין. עד כאן.

ועוד כתב השו"ע (חושן משפט סימן רצא סעיף ו) לעניין שומר שפשע בחפץ ולא שמרו כראוי בעניין אחד, אף על פי שלבסוף נאנס בענין אחר נחשב פושע וחייב לשלם. עד כאן.

לאור האמור - כל שומר או נפקד שעברו על דעת הבעלים בין באופן ההשתמשות ובין באופן

אחת שאלתי

חלש בדעתו ונפול ברוחו אזי נחרד הוא מאימת עולם השקר המזולזלים בדבקים באמת לאמיתיה.

ובפרט שלא חסרים ליציגים המפחידים את אלו השומרים תורה ומצוות, ואומרים להם בצורה כזו לא תתחתן היות ואף אחד לא ירצה בך כחתן... או שאומרים לו עלול אתה להשתבש בצורה כזו... או שאומרים לו תיזהר יפטר אותך מהעבודה... ועוד טענות מטענות שונות של שקר וכזב המביאות לידי חלישות הדעת, ועל כן חייב להיות האדם חזק בדעתו כשהולך הוא בדרך הנכונה על פי ההלכה ועל פי רב שמנחה אותו, ואז ילך לבטח ולא יירא ולא יבוש מפני המלעיגים עליו בעבודת ה'.

מהחטא ובורח ממנו יותר משאר בני אדם ולחוש בעצמו כמשונה וקיצוני.

ובפרט בימינו שיראי חטא ימאסו ואדם שסר מרע נחשב למשתולל, יכולה בהחלט תחושה שלילית זו של חרדה מפני נחיתות ליפול על אלה הסורים מרע, ולמשל אלה הנוהרים בשמירת העינים באופן הראוי והמחוייב הלא נחשבים המה לפנאטים בעיני ההמון, או אלו השומרים לשונם כראוי מכל חשש דיבור אסור שלצערינו מאוסים הם בעיני ההמון הטיפש, צריכים אנו להיות חזקים בדעתינו ולהאמין למה שנאמר "יראת ה' תוסיף ימים ושנות רשעים תקצורנה", יראת שמים אמיתית רק מוסיפה חיים ומסירה עצב, יראת ה' וחרדתו אינה סיבה לעצב ולחרדה אלא אדרבה לשמחה ולטובה, אך כאשר האדם

מדור השו"ת עם הרה"ג יעקב ישראל לוגאסי שליט"א

שאלה: כיצד יש להתייחס לחרדה מעבירה, כשנדמה לאדם שאינו חרד מאימת ה' ועונשו אלא חש הוא שנתפס לחרדה יתירה המפריעה ומציקה לו?

תשובה: זה שישנה לאדם חרדה מעבירה הוא דבר נפלא והשגה עצומה, אלא שצריך שחרדה זו תהיה מתוך שמחה, ובדאי לפחות שלא יתערב בה עצב, וכמו שנאמר "וגילו ברעדה" כלומר שמחו ברעדה שיש לכם, ומי שיש לו חרדה מהחרדה זה אינו נכון, יש לו לקחת את חרדתו מהחטא בשמחה וברגשת זכות שזכה להחרד, ולא להיכנס ללחץ ולהחרד מכך שהוא נחרד

נצח ישראל

רביעי | 09:00-12:00 כולל בוקר | 17:15-19:30 לימוד מקרא מארי יאיר חג'בי (קבוצה א) | 18:10-20:10 פרויקט חונכות ילדים ונוער | 19:30-20:20 שיעור הלכה ומוסר בבית כנסת נצח ישראל | 20:30-21:30 שיעור תורה- הרב בנימין דיין **חמישי** | 09:00-12:00 כולל בוקר | 17:15-19:30 לימוד מקרא מארי יאיר חג'בי (קבוצה ב) | 19:30-20:20 שיעור הלכה ומוסר בבית כנסת נצח ישראל

ראשון | 09:00-12:00 כולל בוקר | 17:15-19:30 לימוד מקרא מארי יאיר חג'בי (קבוצה א) | 19:30-20:20 שיעור הלכה ומוסר בבית כנסת נצח ישראל | 20:30-21:30 לימוד חברותות- גברים **שני** | 09:00-12:00 כולל בוקר | 17:15-19:30 לימוד מקרא מארי יאיר חג'בי (קבוצה ב) | 20:00-20:50 שיעור ב"עין יעקב" בבית כנסת נצח ישראל מפיה הרונני עיש **שלישי** | 09:00-12:00 כולל בוקר | 19:30-20:20 שיעור הלכה ומוסר בבית כנסת

ביצת בת היענה

ביצת בת היענה בביהכ"ס "נצח ישראל"

ביצת טהורה חידוש הוא שמותרת, דהוה לן לאוסרה משום אבר מן החי, ואם בכל זאת מותרת משום ששונה הביצה מגוף העוף י"ל שגם ביצת עוף טמא מותרת, מ"מ אסורה. ה"ה תפילה ושאר דברי קדושה היוצאים מפה טמא, שאף שיש סברה להתירם לא יתקבלו בשמים. ט. שיתפלל בהתלהבות (כמובא בש"ה ובעץ חיים למהרי"ץ) כביצה שצריכה חום ובכך היא נבקעת. י. שיתסתכל בסידור ולא יסיח דעתו להביט לצדדים (כמובא במ"ב בשם האר"י). יא. שהיענה אכזרית ולכן אסור לאכלה (כדאיתא בתוס'), ולא כן הקב"ה שמרחם על בניו ויקבל תפילתו לרצון אם נתנהו ברחמנות.

יב. שהיענה עוזבת את בניה ורומסים אותם עוברים ושבים, ואנו מבקשים מהקב"ה שלא יעזובנו ולא ישטנו בגלותינו למרמס אוה"ע. יג. זכר לחרבן שהרי קול היענים מוזכר לגבי אבל ומספד (אבל כבנות יענה (מיכה א', ח') ובעוד הרבה מקומות). והיינו דהוי קישוט לביהכ"ס ומאיך הוא זכר לאבל, ובכך נפטרים מאמה על אמה שאינה מסוידת ואכמ"ל. יד. לעורר על הצדקה בביהכ"ס בשעת התפילה שלא כיענה שאכזרית על בניה ומתרחקת מהם בכדי לא לתת להם אוכל. טו. לרמוז שאם התפילה לא נתקבל ה"ז מפני החרבן שחסר בשפע הניתן לישראל (כדרך הכתוב באיכה ד', ג') גם תנים וגו' הניקו גוריהם בת עמי לאכור כיענים במדבר, וכיעוין שם במהר"ם אלשיך, והכא נמי השפע ניתן לאוה"ע ואכמ"ל) וכשתנק עוונותינו יתקבלו תפילותינו.

ו. יש שאומר עוד שישתוק אפילו מדברי תורה כיענה שאפילו מכין אותה שותקת (טעם הצבי). ז. שמבת היענה ילפינו בחולין דהיוצא מן הטמא טמא, ולכן יזהר לטהר פיו קודם שיתפלל כדי שגם תפילתו היוצאת מפיו תהיה טהורה ותתקבל בשמים. ח. על זה הדרך אפשר לומר עוד שאע"פ שיש סברה להתיר ביצה היוצאת מעוף טמא (כדכתב הר"ן, שאף

רבים מתבוננים ושואלים מהו אותו דבר שתלוי בתקרת בית הכנסת "נצח ישראל" מול היכל הקודש, אולי מצלמה או קישוט וכדו', אז התשובה לכך - מדובר בביצת בת היענה, ובטח תשאלו מה לביצת בת היענה בבית הכנסת? אז הנה לפניכם התשובה: נהגו בהרבה קהילות ישראל לתלות בבית הכנסת "ביצת בת יענה". מרן הגאון הרב יצחק רצאבי שליט"א, הראה למנהג זה מ"ה טעמים, ונתן בהם סימן: "מ"ה ה' אלוהיך שואל מעמך כי אם ליראה", ולהלן מובא חמשה עשר טעמים.

היענה מסתכלת על ביצתה ללא הפסקה. ומהבטת זו מתחממת הביצה ומתבקעת והולד יוצא לאויר העולם. ואם אחר ימסיק בנייהם, הורגת אותה,

ולכן תולים ביצתה:

- א. לעורר שעיקר קבלת התפילה, היא על ידי הכוונה. ושלא יהיו מחשבות אחרות שיפסיקו בינו לבין אבינו שבשמים (ש"כ והיעב"ץ).
- ב. לרמוז שהש"ת משיגה עלינו בכל רגע (מדרש תלפיות). ג. לזכור שעני הש"ת תמיד בא"י מקום המקדש, ועל ידי כך יבוא האדם להתפלל בביהכ"ס הנקרא מקדש מעט על הגלות ועל החרבן (שם).
- ד. להורות כי עינינו תלויות אל ה' אלדינו עד שיחננו (נפלאים מעשיך).
- ה. שלא ישחוו בשיחה בטלה בביהכ"ס כביצה שאין לה פה (עולת שלמה) [ושמו ביצה זו בדוקא אשר היא גדולה וחזקה, וכן להלן].

פינים מפרשת השבוע פרשת קדושים

לא תתנו בכס" (פי"ט פס' כח), ביארו המפרשים שכל עברה שעושה האדם היא פוגמת בנפשו והרי היא בגדר "שרט לנפש", וכל חטאיו של האדם נחרתים לו על מצחו וזה בגדר "כתובת קעקע", מזהירה אותו התורה לבל נחטא כדי שלא נשרוט את נפשנו ולא נחרות את החטאים קעקע על פרצופינו.

מה רומזת התורה

"מפני שיבה תקום" (פי"ט פס' לב), ביארו בעלי המוסר שפסוק זה רומז לאדם לקיים בימי צעירותו מצוות ומעשים טובים בטרם יהיה מאוחר, וזה שאומר הכתוב "מפני שיבה" דהיינו בטרם יבוא ימי הזקנה - "תקום" ותחיל לעשות מצוות ומעשים טובים למען נשמתך.

קדושה בשפע

"קדושים תהיו כי קדוש אני ה' אלהיכם" (פי"ט פס' ב), בן לאב עשיר אומרים עליו הבריות הלה כבר פטור מדאגת פרנסה שכן אביו יפרנס אותו, כיצא בזה אומר כאן הכתוב "קדושים תהיו" - יכולים כולכם להיות קדושים, "כי קדוש אני ה' אלהיכם" - יש בידי קדושה מספקת כדי לחלק לכולכם.

פרנסה מן השמים

"ואהבת לרעך כמוך" (פי"ט פס' יח), אפילו חבר שהוא "כמוך" דהיינו שעוסק באומנות שאתה עוסק בה, שעל פי רוב "אומן שונא בעלי אומנותו", אף על פי כן תאהב אותו כי "אני ד" - יש בידי את האפשרות לפרנס את שניכם.

כתובת קעקע רוחנית מה היא

"ושרט לנפש לא תתנו בבשרכם וכתובת קעקע

חידה:

איזה חג אינו יכול לחול בשבת?

בין הפותרים נכונה יוגרל: לגו על שלט

חידה מחודש קודם:

מדוע הצומת הכי קרובה לעיר בני ברק מכיוון כביש גהה

נקראת "צומת מסובים"?

פתרון:

שם הצומת הקרובה לבני ברק הוא "מסובין" על שם מה שמסופר בהגדה שרבי עקיבא וחבריו היו "מסובין בבני ברק".

תשובות ניתן לשלוח ב-SMS למל: 054-3434642

נפלאות הנריאה

יום וערך שם מסע ציד יקר, "דביבון האף" גם הוא גדול כהקודם אך מצוייד בזנב ארוך בהרבה, אפו ארוך מאוד וקצהו המחודד פונה כלפי מעלה, גם הוא ניזון מהחי ומהצומח, אך בניגוד לדביבון הרוחץ החי בגפו, דביבון האף הוא יצור חברתי וחי בלהקות, בדרך כלל שוכן הוא בין העצים, אך לקראת הציד מתחלקת החבורה לשני קבוצות המתקדמות במקביל - אחת תרה אחרי הטרף דרך ענפי העצים והשניה דרך הקרקע, בעל חי זה פעיל בעיקר ביום ומצוי רק באזורים החמים, מדרום מערב ארה"ב עד ארגנטינה, הוא מצויד בפרווה קצרה בגווני חום אפור או חום אדמדם. "הדביבון הלופת" נקרא גם "קניקיי", "הלופת" נקרא על שם זנבו העבה הלופת, הוא נתלה ונאחו בו כשהוא מטפס על עצים, פרוותו קצרה וקטיפתית וצבעה חום זית, עיקר מזונו הוא צמחוני אך לעיתים אוכל הוא יונקים קטנים ביצי עופות וחרקים, הוא מחבב בעיקר פירות מתוקים ולהוט הוא עד מאוד אחרי הדבש, את לשונו הארוכה והצררה הוא מחדיר לתוך קיני הדבורים ורודה הוא משם את מאכלו האהוב.

הדביבון

הדביבון הוא טורף למחצה ונפוץ באמריקה בקנדה ובמקסיקו, משפחת הדביבונים כוללת כמה מינים, הידועים ביותר הם שלשה: "הדביבון הרוחץ" הידוע בארצות הברית בשם "רקון" הנפוץ והידוע ביותר מבין הדביבונים, זהו בעל חיים הגדול יותר מחתול ומשקלו 5-6 ק"ג, הוא חי ביערות וזכה לשמו המעניין כיון שהוא נמצא לרוב בקרבת נחלים וביצות כאשר שם הוא צד צפרדעים רכיכות ודגים, הדביבון אינו מתנזר גם ממזון צמחי ואוכל בתיאבון פירות שונים אגוזים זרעים ושורשים, ביחוד אהובים עליו התירס והדבש, הוא להוט גם אחרי ביצי עופות ואפרוחים, וגם ארנבות וסנאים משמשים לו כמאכל, רגליו של הדביבון הרוחץ קצרות, האצבעות מצוידות בציפורנים חדות, פרוותו הצפופה אפורה צהבהבה, זנבו באורך בנוני ועליו מצוירות טבעות בגווני חום ושחור לסרוגין, סביב עיניו כתמים שחורים המשווים לפניו מראה מפחיד במקצת, הדביבון נוהג לבלות את יומו בשינה בתוך גזעי עצים נבובים ובין ענפים עבותים וברדת הלילה הוא יוצא לציד אך הוא אינו טורף לילי מובהק, ובעלי הלולים עשויים לגלות כי הדביבון ביקר במפתיע בלול שלהם לאור

